

Sygn. akt II AKa 24/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Rydzewski

Sędziowie: SSA Krzysztof Noskowicz (spr.)

SSO del. Marta Gutkowska

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Bielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. S. N.

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2018 r.

sprawy

skazanego **R. K.**

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 8 listopada 2017 r., sygn. akt **XIV K 2/17**

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności obniża do 5 (pięciu) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy,
2. utrzymuje w mocy w pozostałej części zaskarżony wyrok,
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. O. L. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem i 60/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,
4. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku, wydając w dniu 8 listopada 2017 r.

w sprawie o sygn. akt XIV K 2/17 wyrok łączny w stosunku do R. K. ustalił, że został on skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu z dnia

4 grudnia 2000 r. w sprawie o sygnaturze akt V K 684/99 za przestępstwo popełnione w okresie od sierpnia 1997 r. do września 1998 r. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszaniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat (w dniu

1 października 2003 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności);

2. Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 4 października 2006 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 158/06 za przestępstwa popełnione w dniach 19 stycznia 2001 r. oraz 10 czerwca 2001 r. z art. 286 § 1 w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę

1 roku pozbawienia wolności;

3. Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 5 lutego 2007 r. w sprawie

o sygnaturze akt II K 204/06 za przestępstwo popełnione w dniu 3 lutego

2000 r. z art. 286 § 1 k.k. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 240 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

4. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 10 września 2007 r. w sprawie

o sygnaturze akt II K 186/07 za przestępstwa popełnione w dniach 27 czerwca 2000 r. i 29 czerwca 2000 r. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę

1 roku i miesięcy pozbawienia wolności;

4. Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 21 stycznia 2008 r. w sprawie o sygnaturze akt VII K 202/08 za przestępstwa: popełnione w dniu 1 marca 2000 r. z art. 286 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz popełnione w dniu 23 stycznia 2001 r. z art. 286 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; wymierzone kary jednostkowe zostały połączone

i wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności;

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem łącznym z dnia 9 kwietnia

2009 r. w sprawie o sygnaturze akt VII K 1470/08 połączył skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego dla Wrocławia

-Śródmieście we Wrocławiu z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie o sygnaturze akt V K 684/99, Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 5 lutego 2007 r. w sprawie

o sygnaturze akt II K 204/06, Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 10 września 2007 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 186/07 i Sądu Rejonowego

w Białymstoku z dnia 21 stycznia 2008 r. w sprawie o sygnaturze akt VII K 202/08 w zakresie czynu I i orzekł karę łączną 4 lat pozbawienia wolności; wymierzoną karę pozbawienia wolności skazany odbył w okresie od 31 sierpnia 2008 r. do 15 marca 2012 r.;

5. Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 31 marca 2011 r. w sprawie o sygnaturze akt IV K 32/11 za przestępstwa popełnione w okresie: od stycznia 2005 r. do 15 lipca 2005 r. z art. 79 pkt. 4 Ustawy o rachunkowości na karę 40 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka oraz popełnione od stycznia 2006 r. do 15 lipca 2006 r. z art. 79 pkt. 4 Ustawy o rachunkowości na karę 40 stawek dziennych grzywny w wysokości 10 złotych każda stawka; jednostkowe kary grzywny połączono i wymierzono karę łączną grzywny

w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka; wymierzona kara grzywny została wykonana w dniu 14 czerwca 2011 r.;

6. Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 26 listopada 2013 r. w sprawie

o sygnaturze akt II K 980/13 za przestępstwa popełnione: w 2010 r. i w 2011 r. z art. 79 pkt 4 Ustawy o rachunkowości w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę

40 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda stawka, wymierzona kara grzywny została wykonana w dniu 7 lutego 2014 r.;

7. Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 30 grudnia 2013 r. w sprawie

o sygnaturze akt II K 1561/13 za przestępstwa popełnione w 2011 r. i w 2012 r. z art. 79 pkt 4 Ustawy o rachunkowości w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę

50 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka; wymierzoną karę grzywny skazany wykonał w dniu 20 stycznia 2015 r.;

8. Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie

o sygnaturze akt XIV K 290/14 za przestępstwa zakwalifikowane jako ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w okresie od 2011 r. do

9 listopada 2012 r. na karę 4 lat pozbawienia wolności oraz zakwalifikowane jako ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w okresie od stycznia 2012 r. do 22 czerwca 2012 r. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jednostkowe kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

9. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 17 lutego 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 797/15 za przestępstwo popełnione w dniu

4 listopada 2013 r. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem łącznym z dnia 5 lipca 2016 r.

w sprawie o sygnaturze akt XIV K 60/16 połączył skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie

o sygnaturze akt XIV K 290/14 i Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie o sygnaturze akt II K 797/15 i orzekł karę łączną 5 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności; orzeczoną karę łączną skazany odbywa w okresie od 25 lutego 2017 r. do 25 kwietnia 2021 r.;

10. Sądu Rejonowego w Krotoszynie z dnia 6 grudnia 2016 r. w sprawie

o sygnaturze akt II K 463/16 za przestępstwo popełnione w dniu 18 listopada 2013 r. z art. 286 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczoną karę pozbawienia wolności skazany odbył

w okresie od 27 grudnia 2016 r. do 25 lutego 2017 r.;

Przywołanym wyrokiem Sąd Okręgowy w Gdańsku orzekł następująco:

- przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 19 ustawy z dnia 20 lutego

2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.) na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01.07.2015 r.) i art. 91 § 2 k.k. połączył skazanemu następujące kary pozbawienia wolności: jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygnaturze akt XIV K 290/16, karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia

17 lutego 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 797/15 oraz karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Krotoszynie z dnia

6 grudnia 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 463/16 i orzekł wobec niego karę łączną 6 lat pozbawienia wolności (pkt I);

- przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 19 ustawy z dnia 20 lutego

2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.) na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k.

w (brzmieniu obowiązującym przed dniem 01.07.2015 r.) i art. 91 § 2 k.k. połączył skazanemu następujące kary grzywny: karę grzywny orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 26 listopada 2013 r. w sprawie

o sygnaturze akt II K 980/13 oraz karę grzywny orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 30 grudnia 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt

II K 1561/13 i orzekł wobec niego karę łączną 70 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka (pkt II);

- na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. a contrario pozostałe rozstrzygnięcia

w wyrokach ulegających połączeniu pozostawił do odrębnego wykonania

(pkt III);

- na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kar wymierzonych skazanemu następującymi wyrokami: Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie o sygnaturze akt V K 684/99, Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 4 października 2006 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 158/06, Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 5 lutego 2007 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 204/06, Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 10 września 2007 r. w sprawie

o sygnaturze akt II K 186/07 oraz Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 21 stycznia 2008 r. w sprawie o sygnaturze akt VII K 202/08 (pkt IV);

- na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie wydania wyroku łącznego obejmującego kary grzywny wymierzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 31 marca 2011 r. w sprawie o sygnaturze akt IV K 32/11 (pkt V);

- na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu następujące okresy faktycznego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej w punkcie I kary łącznej pozbawienia wolności: w dniu 23 grudnia 2013 r. (w sprawie Sądu Okręgowego w Gdańsku o sygnaturze akt XIV K 290/16) i od dnia 27 grudnia 2016 r. do dnia 25 lutego 2017 r. (w sprawie Sądu Rejonowego w Krotoszynie

o sygnaturze akt II K 463/16) - (pkt VI);

- wyrok zawiera nadto orzeczenie o zasądzeniu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu (pkt VII) oraz o zwolnieniu skazanego

w całości od ponoszenia kosztów procesu (pkt VIII).

Apelację od omawianego wyroku wywiodła obrońca skazanego która zaskarżyła ten wyrok w części, w jakiej Sąd Okręgowy połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego wyrokami: Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 29 kwietnia 2015 r. wydanym w sprawie

o sygn. akt XIV K 290/14, Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 17 lutego 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 797/15 oraz Sądu Rejonowego w Krotoszynie z dnia 6 grudnia 2016 r. wydanym w sprawie

o sygn. akt II K 463/16, tj. co do rozstrzygnięcia zawartego w pkt. I i pkt. VI.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. obrońca zarzuciła wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego, polegającą na przyjęciu, że przepisy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. są dla skazanego względniejsze w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. niż te same przepisy w brzmieniu aktualnym na dzień orzekania nadanym im

z dniem 1 lipca 2015 r. ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396). Naruszenie to, stanowiące względną przyczynę odwoławczą wskazaną w art. 438 pkt 1 k.p.k., pociągnęło za sobą naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 572 k.p.k., co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia (art. 438 pkt 2 k.p.k.), ponieważ skutkowało połączeniem kar jednostkowych orzeczonych wobec skazanego wyrokami: Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 29 kwietnia 2015 r. wydanym w sprawie o sygn. akt XIV K 290/14, Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 17 lutego 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 797/15 oraz Sądu Rejonowego w Krotoszynie z dnia 6 grudnia 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 463/16 i wymierzeniem R. K. za zbiegające się przestępstwa kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości 6 lat. Tymczasem prawidłowe rozstrzygnięcie powinno polegać na umorzeniu postępowania w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego

w Gdańsku z dnia 5 lipca 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt XIV K 60/16 oraz kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego

w Krotoszynie z dnia 6 grudnia 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 463/16.

Podnosząc te zarzuty, obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku

poprzez umorzenie postępowania, na podstawie art. 572 k.p.k., w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 5 lipca 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt XIV K 60/16 oraz kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Krotoszynie z dnia 6 grudnia 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 463/16, a także uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w pkt. VI wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zasadność wywiedzionej apelacji przejawia się w tym, że w jej wyniku doszło do zmiany zaskarżonego wyroku, przy czym w zakresie dalej idącym niż obejmował to sformułowany wniosek.

Na wstępie stwierdzić trzeba, że skarżąca nie kwestionuje trafności ustalenia przez Sąd Okręgowy zakresu przedmiotowego postępowania

o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego R. K.. Sąd Apelacyjny podziela to stanowisko. Podstawą tych ustaleń stały się bowiem nie tylko informacja z Zakładu Karnego w S. (k. 2) i wniosek skazanego

(k. 22), lecz przede wszystkim dane wynikające z aktualnych kart karnych skazanego (k. 6-9, 50-51, 116-119), opinii o skazanym (k. 32-33), informacja

o pobytach i orzeczeniach (k. 34-35) oraz informację z bazy Noe-Sad (k. 60-63).

Ponieważ w sprawie mamy do czynienia z konfiguracją, w której co najmniej jeden wyrok objęty wyrokiem łącznym uprawomocnił się po dniu 30 czerwca 2015 r., należało brać pod uwagę treść przepisu przejściowego, tj. art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 396), a w konsekwencji rozważyć zastosowanie „ustawy względniejszej” w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. (por. postanowienie SN z 16.02.2017 r., II KK 347/16, OSNKW 2017/8/42, LEX

nr 2284181).

Na tym też tle aktualizuje się podstawowy zarzut autorki apelacji, związany z obrazą prawa materialnego – art. 4 § 1 k.k.

Jest bowiem oczywiste, że wymierzenie kary łącznej w wyroku łącznym podlega regułom określonym w art. 4 § 1 k.k. (zob. wyrok SN z 8.11.2011 r.,

IV KK 171/11, LEX nr 1044052). Natomiast ocena "względności" ustaw powinna być dokonywana przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego

z czasu popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład realnego zbiegu (zob. uzasadnienie wyroku SN z 9.08.2017 r., II KK 216/17, LEX nr 2337344).

Wypada zaznaczyć, że w omawianej ocenie nie jest wystarczające opieranie się tylko na treści znowelizowanych przepisów, ponieważ oceny względności ustaw w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. należy dokonywać zarówno na gruncie konkurujących ze sobą przepisów (ustaw), jak i niepowtarzalnych okoliczności konkretnej sprawy. Chodzi zatem o dokonanie kompleksowej oceny całokształtu konsekwencji, które z tego wynikają (por. wyrok SN

z 5.01.2017 r., IV KK 188/16, Prok. i Pr.-wkl. 2017/2/1, KZS 2017/3/6; postanowienie SN z 23.01.2018 r., IV K 188/17, LEX nr 2435659);

Zarazem trzeba podkreślić to, że obowiązek stosowania przepisów tylko jednej ustawy oznacza, że w zakresie właściwego zastosowania art. 4 § 1 k.k. sąd musi dokonać wyboru między konkurującymi ustawami i zastosować całościowo jedną z nich, czyli tę, która in concreto jest względniejsza dla sprawcy (por. wyrok SN z 17.11.2016 r., II KK 351/16, LEX nr 2151421; zob. też wyrok SA w Szczecinie z 8.12.2016 r., II AKa 177/16, LEX nr 2229170).

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy miał te kwestie na uwadze (s. 7 i n. uzasadnienia) i słusznie skonstatował, że w realiach sprawy należało stosować „ustawę starą”, czyli przepisy rozdziału IX

w brzmieniu sprzed nowelizacji z 20.02.2015 r. (obowiązujące przed 1.07.

2015 r. – przypis SA), gdyż umożliwia ona korzystniejsze dla skazanego ukształtowanie na nowo kary łącznej. Trafnie uzasadnił to stanowisko wskazując, że pozwoli to na objęcie węzłem kary łącznej kar pozbawienia wolności orzeczonych trzema wyrokami, nawet tych wykonanych w całości,

co nie pozostaje obojętne w kontekście art. 577 k.p.k., a zarazem pozwoli na objęcie węzłem kary łącznej dwóch wykonanych w całości kar grzywny.

Ujmując to z punktu widzenia ewentualnego stosowania „ustawy nowej”, Sąd Okręgowy wskazał też zasadnie, z jakich powodów stosowanie tej ustawy nie byłoby „względniejsze”. Nie istniałaby możliwość połączenia przywołanych kar pozbawienia wolności ani kar grzywny orzeczonych wobec skazanego. Wymownie wskazał na to, że w takiej sytuacji wyrok łączny Sądu Okręgowego w Gdańsku (w sprawie XIV K 60/16) nie podlegałby wzruszeniu, przez co

kara 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona przez Sąd Rejonowy

w Krotoszynie w sprawie II K 463/16 nie byłaby objęta w ogóle węzłem kary łącznej.

W tym miejscu wypada zauważyć, że w przywołanej sytuacji dolegliwość dla skazanego wynikałaby z konieczności odbycia 5 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz 2 miesięcy pozbawienia wolności, czyli zamykałaby się sumą 5 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności.

W istocie jednak Sąd Okręgowy wymierzył skazanemu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności (pkt I). Słusznie zatem argumentuje obrońca skazanego, że przyjęte *in concreto* rozwiązanie jest mniej korzystne niż na gruncie ustawy nowej (o miesiąc – przypis SA). Sformułowany w ślad za tym przez autorkę apelacji wniosek o umorzenie postępowania na podstawie art. 572 k.p.k. jest już jednak nie do końca „względniejszy” dla skazanego, bo dotyczy tylko kary pozbawienia wolności. Zarazem jest niepoprawny, ponieważ wiąże się

z akceptacją stosowania dwóch ustaw konkurencyjnych, a nie całościowo tylko jednej z nich, o czym była już mowa.

Argumentem przeważającym zdecydowanie za zastosowaniem „ustawy starej” jest na gruncie rozpoznawanej sprawy możliwość połączenia zarówno orzeczonych kar grzywny (czego skarżąca zdaje się nie dostrzegać), jak i kar pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego naprawienie zaistniałej sytuacji było zatem możliwe na gruncie jednolitego stosowania „ustawy starej”. Dokonanie ponownie oceny przesłanek, które legły u podstaw wymiaru kary łącznej przez sąd a quo prowadzi do wniosku o możliwości korzystniejszego jej wymiaru przy nadaniu właściwego wydzwiku poszczególnym przesłankom. Jakkolwiek sąd *meriti* ma rację, że w ujęciu całościowym nie zachodzi bliski związek pomiędzy popełnionymi przestępstwami, to jednak pośrednio taki bliski związek istnieje pomiędzy dwoma ostatnimi w sekwencji przestępstw (daty popełnienia: 4. 11. 2013 r. - II K 797/15 i 18.11.2013 r. - II K 463/16). Mając zatem dalej na uwadze to, że sąd a quo dostrzegał kryterium jednorodności naruszonego dobra prawnego (przestępstwa oszustwa), co należało podzielić, przy nadaniu już jednak nadmiernej wagi brakowi tożsamości osób pokrzywdzonych, a nadto uwzględniając aktualną pozytywną postawę skazanego, który przykładą istotną wagę do uzyskania wykształcenia (zdanie matury) – (k. 198), Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną w pkt. I karę łączną pozbawienia wolności obniżył do 5 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności. Jest to kara sprawiedliwa, a jednocześnie w powiązaniu z rozstrzygnięciem zawartym w pkt. II co do połączenia kar grzywny nie pozostawia wątpliwości co do tego, że „ustawą względniejszą” dla skazanego są przepisy rozdziału IX k.k.

w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01.07.2015 r.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie ujawniła przy tym innych uchybień, które należałoby brać pod uwagę z urzędu (art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.). Dlatego też Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok w pozostałej części jako słuszny utrzymał w mocy.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na mocy § 4 ust. 1 i 3 oraz

§ 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r.

w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714), przy uwzględnieniu stawki podatku od towarów i usług, o której mowa w § 4 ust. 3 cyt. rozporządzenia.

O zwolnieniu skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., ze względów słuszności.